

Velké vítězství pro malé auto: před 50 lety klasické Mini poprvé vyhrálo slavnou Rally Monte Carlo.

**Legendu z jedinečného malého britského
auta stvořil v lednu 1964 Paddy Hopkirk –
a následně Timo Mäkinen a Rauno Aaltonen,
kteří triumf zopakovali v roce 1965 a 1967.**

Malé auto, velké vítězství: připomínáme si 50 let od jednoho z nejvelkolepějších vítězství v rámci mezinárodního motorsportu. Přesně 21. ledna 1964 Mini Cooper S poprvé zvítězil na Rally Monte Carlo. Posádka ve složení Patrick („Paddy“) Hopkirk a Henry Liddon způsobila velké pozdvižení, když ve svém malém autě porazila mnohem silnější soupeře. Bezchybnou jízdou po úzkých klikatých silnicích, horských pasech, po ledu a sněhu se jim podařilo položit základy legendy, která se hluboce zaryla do srdcí lidí a rozšířila se do celého světa. A nebyla to žádná náhoda: dominance klasického Mini na Rally Monte Carlo pokračovala i v následujících letech, když Timo Mäkinen a Rauno Aaltonen přidali do sbírky úspěchů britské značky další dvě celková vítězství – v roce 1965 a 1967.

I dnes je v očích osmdesátiletého Paddyho Hopkirka patrné zajiskření, když vzpomíná na jízdní kvality svého vítězného auta: „I když bylo Mini pouze malé auto, mělo své technické výhody. Mezi ně patří přední pohon, vpředu napříč umístěný motor a malé rozměry, díky kterým se snadno proplétalo sněhem pokrytými a velmi úzkými silnicemi. Měli jsme štěstí – správné auto ve správný čas a na správném místě.“ Tím místem byla právě legendární „noc dlouhých nožů“, předposlední etapa Monte vedoucí na Col de Turini, která zjistila Mini Cooperu S se startovním číslem 37 vítězství. Hopkirk doslova prolétl cílem pouhých 17 sekund před svým největším protivníkem, Bo Ljungfeldtem v mnohem výkonnějším osmiválcovém Fordu Falcon. Svou výhodu nakonec Hopkirk uhájil ještě při divokém dojezdu do cíle rallye v ulicích Monte Carla. Během slavnostního vyhlášení se Paddy radoval společně se svými týmovými kolegy – Timo Mäkinen skončil celkově čtvrtý a Rauno Aaltonen sedmý. A tímto báječným úspěchem byla zahájena éra „tří mušketýrů“ v Mini Cooperu S.

Triumf klasických Mini na Rally Monte Carlo se stal celosvětovou senzací, ale nevznikl jen tak z ničeho. Na začátku stálo malé auto vyvinuté Alecem Issigonisem, technickým ředitelem British Motor Corporation. První, kdo uviděl potenciál, který se v roztomilé karoserii ukrýval, byl konstruktér sportovních vozů John Cooper. Právě on se zasloužil o vznik výkonnější verze, která po něm byla pojmenována. Při představení mělo Mini pouhých 34 koní, ale jeho přední pohon, nízká hmotnost, široký rozchod kol a relativně dlouhý rozvor z něj udělaly extrémně agilní auto, které brzy našlo cestu na závodní okruhy a rychlostní zkoušky rallye. Už na počátku 60. let byli v upraveném Mini na okruhu Silverstone spatřeni závodníci jako Graham Hill, Jack Brabham a Jim Clark, Mini se ale nejlépe cítilo v rallye. Už od počátku se mu dařilo – v roce 1962 s ním Patt Moss (sestra jezdce formule 1 Stirlinga Mosse) vyhrála Tulip Rally a Baden-Baden Rally. Už o rok později se upravené Mini s výkonem 55 koní ukázalo i na Rally Monte Carlo, kde s ním Rauno Aaltonen a Paddy Hopkirk skončili první a druhý ve své třídě, což stačilo na celkově třetí a šesté místo.

Na Rally Monte Carlo 1964 se předvedla šestice závodních vozů s jasně rozeznatelným červeným lakem a bílými střechami – tým BMC se chystal na souboj Davida proti Goliášovi. Poprvé se zde předvedl také Mini Cooper S s novým čtyřválcem o zvětšené objemu na 1071 cm³ a výkonem přibližně 90 k. To byla sice o dost lepší hodnota, než rok předtím, ale stále šlo o malou porci ve srovnání s konkurenty v podobě Mercedesu-Benz 300 SE nebo Fordu Falcon, jejichž šesti- a osmiválce nabízely třikrát či čtyřkrát větší výkon. Všechny 277 posádek vyrazilo z různých míst Evropy na tradiční hvězdicovou jízdu, kterou každé Rally Monte Carlo začíná. Svůj největší talent mohla malá Mini předvést opět při „noci dlouhých nožů“. „Ten rok bylo opravdu hodně sněhu, takže jsme dlouho trénovali a připravovali se,“ vysvětluje Hopkirk. „Mini bylo rychlejší při jízdě z kopce, při cestách nahoru jsme trochu ztráceli, a pak to doháněli při ostré jízdě dolů.“

Bezkonkurenční ovladatelnost, správný výběr pneumatik, Hopkirkovo řidičské umění a sníh, který zpomaloval větší auta, byly aspekty, jež zajistily, že Hopkirk dokázal při stoupání na Col de Turini ve výšce 1607 metrů nad mořem získat vedení. Po litém boji, zejména s Bo Ljungfeldtem a jeho Falconem, si nakonec dojel i pro celkové vítězství. „Není to jako současná rallye, ve které víte, na jaké jste pozici. Já se o vítězství dozvěděl od novinářů a nemohl tomu uvěřit. Překvapilo to celý svět i nás,“ vzpomíná Hopkirk.

Následující rok titul pro Mini obhájil Timo Mäkinen se spolujezdcem Paulem Easterem. Pomohl i silnější motor o objemu 1275 cm³, ale hlavní zásluhu na vítězství mělo skandinávské řidičské umění. Mäkinen se stal jediným jezdcem, který nedostal penalizaci a vyhrál pět ze šesti rychlostních zkoušek poslední etapy!

Nejdramatičtější Monte Carlo Rally pro „tři mušketýry“ se konalo v roce 1966. Mäkinen, Aaltonen a Hopkirk rallye doslova ovládli a umístili se na prvních třech místech. Svět šlel. Ovšem o to větším zklamáním bylo rozhodnutí francouzských traťových komisařů, kteří trio diskvalifikovali kvůli použití neschválených světlometů.

Sen o hattricku na Monte se přiblížil v roce 1967. Hopkirk, Mäkinen a Aaltonen se postavili na start společně se dvěma dalšími Mini týmu BMC. Tentokrát mezi Mini Coopersy S a vítězstvím nestály ani předpisy, ani ostatní vozy startovního pole. Rauno Aaltonen se spolujezdcem Henry Liddonem jel skvěle od začátku až do konce a vyhrál s náskokem 12 sekund. Hopkirk skončil v roce 1967 šestý a o rok později pátý. Aaltonen byl v roce 1968 třetí. Éra malých aut, která vtrhla mezi velké závodní stroje, ale pomalu končila. Rivalové byli stále silnější, což postupně způsobilo konec nadvlády klasického Mini. Ovšem vzpomínky na famózní triumf zimy 1964 zůstávají a „tři mušketýři“ sepsali nesmazatelnou kapitolu motorsportu. Některé prvky, jako například černě orámované přídavné světlomety, jsou připomínkou těchto dní, kterou najdete v originálním příslušenství MINI i v současnosti.

BMW Group Classic

BMW Group Classic je zodpovědné za všechny aktivity v rámci BMW Group spojené s historií společnosti a jejích tří značek BMW, MINI a Rolls-Royce. Stará se o archivy, které jsou komukoliv k dispozici jako zdroj faktů týkajících se historie společnosti, zaštiťuje produkty spojené se značkou a spravuje také BMW Museum, které navštěvuje více než 400 000 lidí ročně. Zároveň s tím pod BMW Group Classic spadá Centrum BMW Classic, které poskytuje řidičům všechno, co potřebují k uspokojení svých vášní spojených s klasickými vozy značky BMW včetně dodávek náhradních dílů nutných ke kompletní renovaci. Dalším aspektem je plánování účasti na soutěžích klasických automobilů a celkové zajištění a rozšiřování sbírky automobilů s více než 1000 exponáty.

Více informací o BMW a MINI spolu s fotografiemi je k dispozici v českém jazyce na: www.press.bmwgroup.com/pressclub/p/cz/startpage.htm nebo na mezinárodních stránkách <https://www.press.bmwgroup.com>